

פרק ארבעה מחוסרי כפרה

מתניתין:

דתניא: נאמר "איש כי יהיה זב מבשרו" ודרשינן: מבשרו שראה מעצמו [רבינו גרשום ועיין רש"ש] ולא מחמת אונסו.

ועוד דין יש בזב, שמטמא בראיות כבימים. שבין אם היו שלש הראיות של הזוב ביום אחד ובין אם היו בשלשה ימים רצופין הוא נעשה זב.

וכדתניא: תלה הכתוב את הזב בראיות, שבכל אופן שיראה שלש ראיות בין ביום אחד ובין בשלשה ימים רצופים הוא זב. ואת הזבה תלה הכתוב בימים, שאינה נעשית זבה אלא אם היו שלש הראיות בשלשה ימים נפרדים, בזה אחר זה, ורצופין, ולא בשלש ראיות ביום אחד או שנים.

ואילו זבה מטמאה באונס. שאפילו אם ראתה מחמת סיבה שאינה מחמת חולי של זיבה הרי היא זבה. וכמו כן, היא לא מטמאה בראיות כבימים.

והשתא תקשי: אי משום שחלוקה טומאתם של הזב והזבה מנאם התנא כשני מחוסרי כפרה, הא מצורע ומצורעת — נמי חלוקה טומאתן! ואמאי לא מנאם התנא כשני מחוסרי כפרה אלא כללם כאחד?

דאילו מצורע — טעון פריעה, שאסור לו לגלח שערו, ופרימה שבגדיו יהיו קרועים. דכתיב "בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע". ואסור בתשמיש המטה!

ואילו מצורעת — אינה טעונה פריעה ופרימה!

ארבעה מחוסרי כפרה הן שמביאין קרבן חטאת. אך אין הקרבן בא לכפר על חטאם אלא הוא נועד להשלים את טהרתם, להתירם באכילת קדשים ובכניסה למקדש.

וארבעה מביאין קרבן על הזדון כשגגה, שאפילו חטאו במזיד מביאין קרבן.

ואלו הן ארבעת מחוסרי הכפרה: הזב והזבה והיולדת והמצורע.

רבי אליעזר בן יעקב אומר: יש עוד שני מחוסרי כפרה —

גר מחוסר כפרה הוי, שאע"פ שמל וטבל עדיין אסור בקדשים עד שיזרוק עליו הדם של קרבנו [שכל גר, בזמן הבית, היה חייב להביא קרבן כשהתגייר].

ונזיר אף הוא נחשב כ"מחוסר כפרה", שעד שלא יביא קרבנותיו בתום ימי נזירותו הרי הוא אסור ליינו, לשתות יין, ולתגלחתו, להתגלח, ולטומאתו להיטמא למת.

גמרא:

והוינן בה: מאי שנא זב וזבה דמני להון תנא דמתניתין בתריין, כשני מחוסרי כפרה, משום דחלוקה טומאתן, שיש הבדל בין טומאת הזב לטומאת הזבה. דזב לא מטמא באונס, שאם ראה את הזוב מחמת סיבה שאינה קשורה בחולי הזיבה אינו נטמא בטומאת זב.